

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a regényben előfordulnak vulgáris szavak, illetve brutalitásra, szexualitásra utaló kifejezések, melyek megzavarhatják egyes olvasóink nyugalmát! A részletet mindenki a saját felelősségére olvassa el!

Jó szórakozást kívánunk!

Damien asztala fölé görnyedve ült, előtte vaskos könyv hevert, és elmélyülten olvasott: „*A skizofrénia tünetei és a terápiás kezelések*”. Tudta, hogy még van néhány perce a nő érkezéséig, már el is tervezte, hogy a mai beszélgetés hogyan fog zajlani, csak még abban nem volt biztos, hogy milyen tesztet töltsen ki a nővel. Egy pillanatra elgondolkodott, tekintetét elvitte a könyv sorairól, és fiókjába nyúlt. Tömött borítékot vett elő, melyből színes képek kerültek az asztalra. Kirakott néhányat, és egyenként, tüzetesen megvizsgálta őket. Az egyik kép különösen felhívta magára a férfi figyelmét. Egy nőt ábrázolt, lángoló, vörös hajjal, egy hatalmas késsel a kezében, előtte egy férfi feküdt vérbe fagyva a nő pedig hatalmas túsarkával a férfi mellkasát tapodta. De a legszörnyűbb a képen a szereplők arca volt. Olyan élethűen ábrázolta a festő a fájdalmat a férfi arcán, utolsó, rettegéssel teli, üveges tekintetét, a nő örült mosolyát, hogy Damien kirázta a hideg. Nem tudta eldönteni, hogy ez csupán a művészet megnyilvánulása, vagy a nő bomlott elméjének produktuma, de mindennél jobban szeretett volna utánajárni, és belelátni a nő zavaros gondolataiba. Laura olyan hirtelen váltogatta hangulatát, öltözékét, stílusát, hogy egyre biztosabb volt abban, hogy skizofrénias beteggel áll szemben. Ebben a múltkori beszélgetésben elhangzottak is megerősítették, amikor a nő elmesélte, hogy hallucinációk gyötrik és egyértelművé vált, hogy paranoid tüneteket produkál. Annyira elmerült gondolataiban, hogy észre sem vette, amint a nő asztala előtt áll és figyeli. Csak arra eszmélt fel, hogy látószögébe leereszkedik lassan két fekete hajtincs, és a nő parfümének édes illata lengi körbe az asztalt. Hirtelen felkapta fejét; a nő arca olyan közel volt, hogy pár centiméter választotta csupán el őket. Laura kedvesen mosolygott, szemei olyan valószínűtlenül hatalmasnak, és csillogónak tűntek ilyen közről hogy Damien egy pillanatra megfélekedezett magáról. Csak bámulta a nő arcát, és szemeit fürkészte csodálkozóan.

- Tetszenek a képeim? – szólalt meg végre Laura édes, csilingelő hangon, egész halkán, lágyan ejtve a szavakat.

- Nos... ö... hogy is mondjam, elég felkavaró látvány... Úgy értem... a téma miatt – hebegte a férfi.

- Mit gondol a szereplők ábrázolásáról, vagy mondjuk a színek harmóniájáról, ezen a képen? – kecses, vékonyka ujjával az egyik képre bökött, arra, amelyik legközelebb volt a férfihez, így teljesen áthajolt az asztalon, és homlokuk majdnem összeért. Közben csinos, fekete blúzán elpattant a legfelső gomb és feltárult a nő dekoltázs.

- Nagyon... ö... nos... roppant érdekes, véleményem szerint talán kissé sötét... De foglaljon helyet kérem! – Damien felpattant és kezének határozott mozdulatával a szemben álló, kényelmes fotelre mutatott.

- Jaj, elnézést kérek, nem szerettem volna kellemetlen helyzetbe hozni, ez a gomb mindig is laza volt kissé, úgy tűnik eddig a pillanatig bírta... - Laura kislányosan megvonta vállát és széles mosollyal bámult a férfira.

- Ma kifejezetten nyugodtnak tűnik – Damien úgy gondolta, ideje professzionálisabb témákra terelni a szót.

- Igen... - kezdett bele mondatába, majd öngyújtó után kotorászott táskájában – ez úgy történt, hogy összetalálkoztam egy régi, kedves barátommal, és egy nagyon kellemes estét töltöttünk el együtt... - a nő sokatmondóan mosolygott, közben fejében ezernyi rémkép játszódott le.

- Várjon – állította le a férfi, mert zavarta, hogy a nő nem tud a beszélgetésre koncentrálni, mivel még mindig táskájában kutat; tudta jól, hogy szokásos cigarettáját szeretné meggyújtani, amelyet már másik kezének ujjai között tartott – azt hiszem, még megvan az a régi darab valahol... - a férfi fiókjába nyúlt, és egy fekete öngyújtót kapott elő.

- Nocsak! Most meglepődtem – Laura kérdően tekintett a férfire.

- Nos, régebben magam is rágyújtottam néha, de beláttam, hogy undorító, káros szokás és... - a férfi észrevette, hogy Laura mosolya lassan elmosódik, és szemöldökét kérdően vonja fel – kérem, ne vegye sértésnek, ez csupán egy saját magam számára felállított értékrend. Természetesen ez mindenkinek egyéni döntése, nem ítélem el önt.

- Nem is lenne rá joga... - vetette oda a nő savanyú tekintettel – Most miért rontotta el a kedvem? Maga gonosz! – Laura kissé felemelte hangját, ajkai körül az undor kis izmai rándultak meg.

- Bocsásson meg. Folytassa, kérem, arról beszélt, hogy tegnap este találkozott egy kedves barátjával.

- Jól mondja. Megittunk egy kávét egy előkelő szálloda bárjában, aztán felmentünk a lakásomra, és megöltem – Laura egyenes, határozott hangon mesélt, arca meg sem rezzent.

- Elnézést... hogy... mit? – Damien szemei kikerekedtek, és csodálkozva, ugyanakkor rettegve nézett a nőre.

- Megkértem, hogy álljon modellt, aztán a vásznon, meggyilkoltam – mosolygott Laura, majd elnyomta cigarettáját, és megjegyezte – Milyen figyelmes, hogy minden alkalommal előkészíti nekem a hamutartót. Nem gondoltam volna, hogy ennyire odafigyel a betegeire, vagy csak én vagyok ilyen különleges...?

- Egy pillanatra azt hittem... maga... Nem fogalmazna eztán egyértelműbben?

- Sajnálom, ha megijesztettem, gondoltam feldobom kicsit a beszélgetést. Maga nem unja még, hogy folyton a rémálomokról, hangokról, hallucinációkról meg depresszióról beszélünk? Azt gondolom, fel kéne írnia valamilyen antidepresszánt, vagy elő kéne írnia valamilyen kezelést, mert így... nos... nem halad a dolog – a nő hanyagul keresztbe vetette lábait, körmeit nézegette, blúza leszakadt gombjának helyét igazgatta.

- Épp erről szerettem volna beszélni önnel a mai találkozás alkalmával. Ezek a hangulatváltozások igen komolyak, nagyon hirtelen követik egymást, ezen kívül hajlamos a depresszióra, az elzárkózásra, és a rémképek arra utalnak, hogy egy igen előrehaladott stádiumban van. Arra gyanakszom, skizofréniás tüneteket produkál.

- Hmm... - a nő ajkát lebiggyesztve az ablak felé fordította fejét és tétován bámulta a túloldalon álló, hatalmas fa bólogató ágait.

- Találkozott már ezzel a kifejezéssel? Hallott már erről a betegségről? – Damien szavaira Laura hirtelen a férfi felé fordította fejét, és egyenesen a szemébe nézett, majd hangos nevetés tört elő ajkai közül.

- Damien, drágám... hah... tisztában vagyok azzal, mit jelent a kifejezés – szavai közben is felnevetett még néhányszor, és végül egy sóhajjal hátradőlt a kényelmes fotelben.

- Nos, ennek örülök, mégis szeretnék néhány szót szólni a betegségéről, mivel azt tapasztaltam, hogy az emberekben gyakori tévhitként él, hogy a skizofréniás betegek tudathasadásban szenvednek, és többes személyiséggel rendelkeznek, pedig ez nem így van.

- Igen, tisztában vagyok vele. Kérem, folytassa.

- Nos, a negatívan megélt hallucinációk, melyek rosszálló véleményt, gondolataihoz, viselkedéséhez fűzött kommentárt fejeznek ki, egyértelműen paranoid skizofréniára utalnak. Ezen kívül észrevettem önnél a hirtelen hangulatingadozást és az egyre mélyülő depressziót, a társadalomtól való elzárkózást és mindennemű emberi kapcsolat elutasítását. – Damien nagy levegőt vett, eltolta magát az asztaltól, majd lassú, megfontolt léptekkel körbejárta a szobát, mintha előadást tartana a diákjának a betegségről. Közben folytatta: - A skizofrénia esetében a gondolkodás folyamata és tartalma sérül. Gyakori az asszociációk felbomlása, a téveszmék, a hangok hangosabbá válnak, és az egész világ megváltozik az ilyen betegek körül.

- Tökéletesen írja le, hogy mit érzek és mit látok... Ön kiváló szakember. – biccentett Laura elismerően. Majd felemelte kezét, mintha szót kérne, tekintete tünődve szegeződött a férfira és így szólt: - De mik az esélyeim ön szerint? Azért... gondolom gyógyítható... El tudja tüntetni ezeket a borzasztó rémképeket, igaz? – félelemmel és igazlommal teli szemekkel bámulta kérdően a férfit.

- Nos, a személyiség szétesése néha lassan fejlődik ki, máskor viszont hirtelen, heves zavarodottsággal és érzelmi nyugtalansággal kezdődik. Önnél az utóbbit figyeltem meg. Azt is el kell még mondanom, hogy ez a betegség a nőkre jellemzőbb, a serdülőkor illetve fiatalabb éveik során; ebben az időszakban általában súlyosabb a prognózis, de ez nagyan függ attól, hogy előtte milyen körülmények között élt, mennyire volt kiegyensúlyozott és harmonikus az élete.

- Tudja... több óránk rámenne, mire egyáltalán fogalmat kapna arról, hogy milyen volt az elmúlt néhány évem... Úgyhogy most legyen elég annyi, a diagnózis érdekében, hogy... kevésbé volt kiegyensúlyozott, és még kevésbé volt harmonikus az életem.

- Nagyon fontos lenne a gyógyulás érdekében feleleveníteni ezeket az időszakokat és megbeszélni az esetlegesen átért traumákat.

- Majd meglátjuk... - sütötte le tekintetét a nő és az ujján lévő ezüst gyűrűt csavargatta zavarában. – Már csak egy kérdésem maradt, mégpedig az, hogy hogyan lehet ezt kezelni?

- Többféle kezelési módszer is a rendelkezésünkre áll, de előbb még szeretném, ha elvégezhetnék önnel egy tetszet.

- Tessék csak! – bólintott a nő.

- Adok önnek egy darab papírt... - mormolta a férfi, miközben visszatért helyére és az asztala alatti kis polcon kutatott – meg is van! Most pedig, itt ez a toll és néhány ceruza, kérem, rajzolja le azt, ami először az eszébe jut! Ne gondolkozzon, csak hagyja, hogy a fantáziája vezesse, az első gondolatot vesse papírra!

- Rendben van... - mosolygott a nő, majd felpattant, a fal melletti polchoz lépett, leemelt egy vastag könyvet és visszaült. Ölébe vette a könyvet, ráhelyezte a papírt, és rajzolni kezdett. Közben így szólt halkán:

- Azért arra figyelmeztetnem kell, hogy nagyon rég rajzoltam már ceruzával, mivel általában vászonra festek, és a vázlatokat is ecsettel készítem.

- Most nem a kép művészi értékét fogom megvizsgálni. Nem baj, ha nem annyira aprólékos, sőt! Kérem, amennyire csak tud, tekintsen el most a művészi rajzolás szabályszerűségeitől!

- Az nem megy – nevetett kedvesen a nő – valószínűleg önnek is hatalmas erőfeszítésbe telik, hogy ne elemezzessen folyton mindenkit, nekem is nagy erőfeszítésembe telne szándékosan „rosszul” rajzolni – közben Laura időnként a férfire pillantott.

- Én csupán azt kérem, hogy gyorsan, nagy vonalakban rajzoljon, ami hirtelen eszébe jut, nem kell annyira kidolgozni, ez csak egy teszt! – mosolygott a férfi.

- Rendben, nos... akkor azt hiszem, mindjárt kész is van... - mondta a nő, miközben hatalmas ívekben szelte keresztül a papírt a ceruzával, majd apró kis vonásokat ejtett, satírozott,

ujjaival megigazította a durvább vonásokat, közben elsimított néhány hajtincset a szeméből, és óvatlanul húzott egy sötét vonalat arcára, grafitos ujjával. A férfi fürkésző mosollyal figyelte a nőt, és csodálta, mennyire átszellemülten rajzolja meg még ezt a jelentéktelen képet is. Nem törődve semmivel, összemaszatoalta ruháját, arcát, keze csupa grafit, szemöldökét összevonva koncentrált, és minden apró kis vonalra odafigyelt. Damien észre sem vette, hogy csodálattal tekint a nőre. Laura hirtelen felpillantott, és egyenesen a férfi szemeibe szúrta tekintetét.

- Kész! – szólalt meg Laura.

- Lássuk akkor... - Damien kezébe vette a képet, és arcáról lassan lecsúszott a mosoly. A gyorsan összecsapott kép Damient ábrázolta. Egy portré volt, igen érdekes kompozícióval. Középen a férfi, profilból ábrázolva, hátravetett fejjel, nyitott ajkakkal, mintha éppen kiáltana, szemei csukva, még a szeme körül megjelenő apró kis ráncok is ott voltak. A háttérben, jobb oldalt egy arctalan női alak helyezkedett el, nagyvonalakban, épp csak a vázlata volt megrajzolva, olyan pozitúrában, mintha a falnak lenne dőlve, a férfi profiljának ellentétes irányába. Baloldalra pedig egy háttérbe szorult női profil körvonalait rajzolta Laura, mintha megcsókolni készülne a férfit. A legfurcsább az volt a képen, hogy a háttér olyan volt, mint egy elnagyolt tapéta: apró kis kések ismétlődtek, ugyanabban a formában, elszórva a papír teljes felületén. Az egész olyan stílusban volt megrajzolva, mint egy képregény.

- Ez... nagyon érdekes. Miért? Miért engem rajzolt le?

- Ez jutott eszembe legelőször – Laura kacéran vállat vont és a férfi mellé állt – Látja itt ezt a kis maszatot? – ujjával a férfi nyakára mutatott a képen – Nem sikerült elég pontosan megfigyelni ezt a pontot... mindenképp szeretném kijavítani! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon a nő.

- Erre semmi szükség, ez csupán egy tesztrajz, nem kell... - de a férfinak torkán akadt a szó, a legszorosabb értelemben, mivel Laura hirtelen Damien nyakához kapott, és úgy fonta köré ujjait, mintha meg szeretné fojtani. Majd engedett kissé ujjai erőszakos szorításán, és finoman végighúzta őket a férfi nyakán. Eztán hirtelen ceruzát ragadott, és kijavította a megfelelő részeket.

- Így ni! – mosolygott a nő, a magasba tartva a képet maga előtt, majd a férfihoz fordult – elnézést kérek, de nagyon zavart... Ugye nem bántottam? Nem állt szándékomban. Különös, hogy néha meg kell érintenem a modellt, ahhoz, hogy egy-egy apróbb részletet teljesen ki tudjak dolgozni – a nő kedvesen mosolygott és oldalra billentette fejét, arcáról egy lelkes kislány mosolyát lehetett leolvasni, de legbelül alig tudta türtőztetni magát. Remekül álcázta érzéseit. A férfi szótlánul, megdermedve állt, végül nagy nehezen megszólalt:

- Hát... ö... kissé meglepődtem – habozott a férfi – de... örülök neki, hogy ön elégedett. Nos.... a rajz kompozíciója igen érdekes. Ki a két nő a háttérben?
- Az teljesen irreleváns. Egyébként a felesége – bökte oda szórakozottan a nő, miközben visszaült helyére, és cigarettát gyújtott meg.
- A feleségem? – kérdezte őszintén meglepődve a férfi.
- Igen. Vagy én. Vagy egy másik páciense. Teljesen mindegy. Két nő. Irreleváns – ismételte Laura.
- És miért rajzolt késeket a háttérbe?
- Hát mert... mert ez amolyan... megszokás – nevetett Laura.
- Honnan ez a rengeteg agresszió? Talán engem is gyűlöl? – Damien megbánta, hogy nem fogalmazta át a kérdését, mert arra gondolt, amint kimondta, hogy ez félreérthető, személyeskedésnek veheti a nő. De Laura nem válaszolt, csak lehunyta szemét, közben félszeg mosoly jelent meg ajkán, és fejét ide-oda ingatta. Majd hirtelen kinyitotta szemét, és a férfire nézett, aki kissé tanácstalanul álldogált.
- Úgy látom, magát jobban megviselte a mai beszélgetés, mint engem. Mondja meg, milyen kezelést ajánl a továbbiakban, és zárjuk is le a foglalkozást.
- Nos, mindenképpen pszichoterápiás kezelést ajánlanék. Ismerek is egy remek terapeutát... - kezdte a férfi, de Laura sértettem felpattant, és felszívta magát, mint egy mérges madár.
- Nem vagyok hajlandó más terapeutával kezeltetni magam. Vagy ön kezel, vagy senki! – jelentette ki a nő, kissé talán erőteljesebb hangon, mint kellett volna.
- Nézze, van egy másik betegem is, aki valószínűleg szintén terápiás kezelésre szorul, és nem hinném, hogy mindkettejüket el tudom vállalni. A terapeutának folyamatosan a beteg rendelkezésére kell állnia, ha az felhívja vagy találkozni szeretne, ezen kívül számomra is megterhelő lenne.
- Akkor a másikat mondja vissza. Akárki is az, és akármennyit is fizet, a dupláját adom. Ragaszkodom önhöz.
- De a kollégám kiváló szakember, nagyobb tapasztalattal rendelkezik nálam, több skizofrénias esete volt már – Damien próbálta meggyőzni Laurát, mert valamiért rossz előérzete volt a nővel kapcsolatban, talán a rajz miatt, noha nagyon érdekelte az eset.
- Nézze, ez eszébe juthatott volna korábban is, elvégre már több hete járok ide, természetes, hogy kialakult egy kötődés. Mással nem tudnék hirtelen olyan bizalmat kiépíteni, mint önnel, ez pedig hátráltatná a gyógyulást – érvelt Laura.

- Nos... ebben igaza van – Damien megdöbbsent, hogy a nő néha milyen komoly és racionális, máskor pedig úgy viselkedik, mint egy pajkos kamasz lány. Észre sem vette, hogy Laura milyen szakszerűen érvelt. Tudta, érezte, hogy helytelen, amit tesz, de végül is így szólt:

- Rendben, akkor a következő alkalommal felírok egy antidepresszánt, és felkészülök a terápiára. Örülök, hogy ennyi találkozás után végre bízik bennem és sikerült megnyílnia, ezáltal pedig sikerült diagnosztizálnunk a problémáját – Damien szavai őszinték voltak, nagy, nehéz léptekkel az ajtóhoz ment és miután a nő távozott, hatalmas sóhajjal rogyott vissza székébe.

Ha érdekel a folytatás, látogass el hozzánk újra és szavazz! Hiszen ez egy interaktív regény, vagyis Veletek együtt szeretnék megírni a történetet, Veletek együtt alkotjuk meg a karaktereket és a cselekmények szálait! Folyamatosan kerülnek fel új részek, a melyeknek folytatásáról szavazhattok. A szavazás menetéről bővebben a „Szavazás” menüpont alatt tájékozódhattok!

<http://bestseller2010.hu/>